

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

17. DUBNA 2022

Z obsahu:

**Zmrtvýchvstalý
žije a řídí dějiny**

Homilie papeže Františka
při vigilii ze slavnosti
Zmrtvýchvstání Páně,
Vatikánská bazilika
3. dubna 2021
- strana 2 -

**Svatá Kateřina
Tekakwitha**
Libor Rösner
- strana 4 -

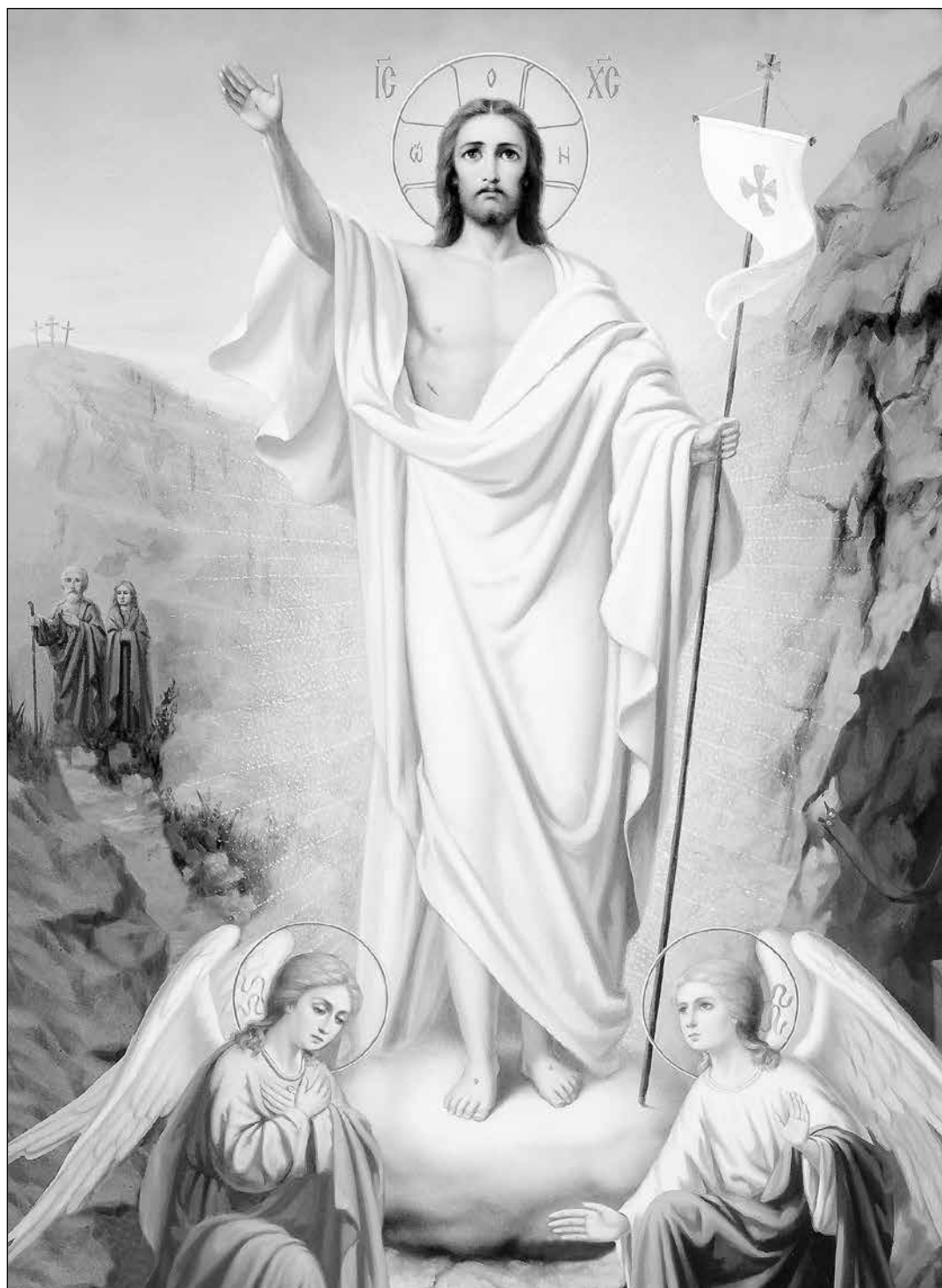
**Z dopisů
sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (10)**
- strana 6 -

**Utrpení musíme dát
hlubší smysl, skrze bolest
pochopíme málo
(3 - dokončení)**
- strana 7 -

**Zmrtvýchvstání -
nejzávažnější událost**
P. M. Piotrowski SJ
- strana 9 -

**Čekejte na Otcovo
zaslíbení (srov. Sk 1,4)**
Jacques Magnan
- strana 11 -

**Kardinál Piacenza:
Odpuštění nabízené církvi
je „nedostatkové zboží“**
- strana 12 -

Zmrtvýchvstalý žije a řídí dějiny

Homilie papeže Františka při vigilií ze slavnosti
Zmrtvýchvstání Páně, Vatikánská bazilika 3. dubna 2021

Zeny si myslely, že najdou mrtvé tělo k pomazání, ale našly prázdný hrob. Šly oplákat mrtvého, ale vyslechly zvěst o životě. Proto, jak říká evangelium, „na ně padl strach a úžas“ (Mk 16,8) – strach, bázeň, ale také úžas. V tomto úžasu se mísí obavy a radost, která překvapuje jejich srdce, když uvidí, že velký náhrobní kámen byl odvalen a uvnitř hrobky sedí mladý muž

v bílém rouchu. S údivem naslouchají jeho slovům: „Nelekejte se! Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného. Byl vzkříšen, není tady“ (v. 6), a posléze výzvě: „Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte.“ (v. 7)

Přijmeme také my tuto výzvu – velikonoční výzvu – a pojďme do Galileje, kam nás předešel vzkříšený Pán. Co to ale znamená „jít do Galileje“?

Jít do Galileje znamená především začít znovu. Pro učedníky to znamená návrat do místa, kde je poprvé Pán vyhledal a povolal k následování. Je to místo prvního setkání a první lásky. Od oné chvíle zanechali sítě a šli za Ježíšem, naslouchali jeho kázání a viděli zázraky, které konal. Přestože s ním stále pobývali, plně mu neporozuměli, často nechápali jeho slova a před křížem utekli, nechali ho samotného. Navzdory tomuto selhání jde vzkříšený Pán ještě jednou před nimi do Galileje, jde tedy napřed a opětovně, neúnavně je volá, aby ho následovali. Zmrtvýchvstalý jim říká: „Pokračujte tam, kde

Pokračování na str. 13

Kristus vstal z mrtvých! Aleluja! Radujme se celým svým srdcem! Vždyť tím Pán Ježíš potvrdil všechno, co učil a co konal během svého pozemského života, a především nepopíratelně doložil, že je pravdivým Bohem. (str. 9–10) Je tím, o němž apoštol Petr v Césareji řekl, že byl pomazán Duchem Svatým a obdařen Boží mocí, byl pověšen na dřevo kříže a zabit, třetího dne vzkříšen a – jako Vítěz nad smrtí a satanem – se ukázal těm, které Bůh předem vyvolil za svědky. Taková zvěst nemůže nechat žádné lidské srdce chladným! Ledaže by měl někdo srdce z kamene...

Jak jsme my letos přijali radostnou zprávu o Ježíšově zmrtvýchvstání? Pohnuło to nějak naším srdcem? Nebo naopak, zůstalo nedotčeno, jako by nechtělo opustit „vyjeté koleje“ a vydat se na cestu, kterou nás chce vést Pán Ježíš, na cestu k životu? (str. 3) I kdyby to byla cesta, kterou se zrovna vydat nechceme – je obtížná, nemůžeme si dělat, co chceme, musíme brát ohled na druhé a především na Pána Boha –, přesto vede k životu. A to je rozhodující: je pak jen na každém z nás, zda si vybereme pohodlnou cestu ke smrti, anebo věčný život, který se získává v potu tváře, avšak ve spolupráci s milostí Boží zárukou dosažení vytouženého cíle; jen ji nesmíme svojí pýchou, svými hříchy ztratit. Tak se zároveň stáváme svědky Zmrtvýchvstalého, podobně jako svatí všech dob – i jako svatá Kateřina Tekakwitha, jejímž životním osudem se povzbudíme

Editorial

ve víře tentokrát. (str. 4–5) A dost možná si při četbě jejího příběhu uvědomíme – po vzoru sv. Františka Saleského (str. 6) –, jak vznešená a lahodná je naše víra v Pána Ježíše Krista.

Pozemský život s sebou nutně vkládá na naše bedra kříž. To je však Ježíšovo velikonoční poselství: Bez kříže není zmrtvýchvstání, není spása! Na to nesmíme ani v těch nejtěžších chvílích života zapomínat; při svých křížích myslíme na zmrtvýchvstání. (str. 7–8) A pokud nám – vzhledem k současnému světovému dění – mnozí říkají, jak to vše Bůh může dopustit a že Bůh neexistuje, my nepochybujme: my víme, slovy apoštola Petra... Viděli jsme přece tohoto Stvořitele světa a jediného Pána pokorného v jeslích, mocného v učení i činech, pro nás trpícího na kříži a vítězího nad smrtí. Nikoliv, Pána Boha není možné zabit ani pochovat, vymazat ze svého myšlení! On zde byl a bude vždy, kdykoliv může vstoupit do kteréhokoli bodu dějin. Dal nám ale svobodu a respektuje ji. Zlý duch – satan však do ní vstupuje s mnohým zlem, a proto člověk v této své svobodě fatálně chybuje a působí zlo sobě i druhým. Pán Bůh není tím, kdo by chtěl zlo, které se ve světě děje, ale respektuje naši svobodu vůlí, která je rozhodná pro spásu lidských duší. Otázka tedy nezní: „Proč to

Bůh dopouští?“, ale: „Kdy Bůh zasáhne? A jak?“ Nutno však dodat, že odpověď je jediná: Nevíme. Ale máme pevnou naději, že ten, který se obětoval na kříži pro naši spásu a vstal z mrtvých, aby jednou provždy zlomil moc smrti a hříchu, nenechá lidi trpět více, než unesou. Kdy a jak zasáhne, závisí plně na jeho vůli. Do plánu jeho díla spásy nevidíme a ani ho nikdy zde na zemi plně intelektuálně neuchopíme. A to je odpověď i pro ty, kdo mají pochybnosti či Boha popírají. Pak už jen záleží na tom, zda chtějí otevřít své srdce, či se cítí být pány věčné pravdy.

Pán Ježíš po svém zmrtvýchvstání slíbil apoštolům Ducha Svatého. (str. 11–12) A oni spolu s Pannou Marií očekávali jeho příchod. Ačkoli Letnice budeme slavít až za pár týdnů, již nyní jsme naplněni – skrze svátost biřmování – Duchem Svatým. Nemusíme tedy na nic čekat, ale naopak se na onu slavnost můžeme připravit tím, že v síle Ducha Svatého budeme svědčit světu o Ukřižovaném a Zmrtvýchvstalém, o Spasiteli Ježíši Kristu.

A to je naše velikonoční přání: Ať slavné Kristovo vzkříšení temnotu našeho srdce unaveného křížem vlastním i kříži tohoto světa ve světlo naděje věčného života v nebeském království promění!

Požehnané Velikonoce, milí čtenáři Světa! Pán Ježíš Kristus, Bůh a Pán, vstal z mrtvých! Radujme se! Aleluja!

Daniel Dehner

Jestliže jsi pozorně naslouchal tomu, co Pán opakovaně předpověděl o svém utrpení a smrti, měl by ses v modlitbách a očekávání chystat na dnešní den. Nastává přece *třetí den*. Když se už vyplnila první část jeho předpovědi, není na čase očekávat její konečné naplnění? Chceš pro svou nevěru, nevěčnost či strach promeškat nejslavnější okamžik lidských dějin?

Věčný Otec přijal vykupitelskou smrt svého jediného Syna a nyní nastává rozhodující okamžik, kdy jej vyvádí v oslaveném těle ze zapečetěného a dobře strážného hrobu.

Vzpomínáš ještě, jak vypadalo jeho tělo, když ho položili v pátek na klín jeho Matky?

Rány, které ho tak zohavily, zneuctily a nakonec usmrtily, se proměnily v zářící symboly vítězství a slávy zmrtvýchvstalého Vykupitele. Dobře si zapamatuj, jaká je výsledná podoba utrpení, ran, bolesti i samotné smrti, jestliže jsou součástí oběti za spásu světa.

Anděl, který sestoupil, aby otevřel prázdný hrob, k smrti vyděsil otrlé žoldněře. Ozbrojení muži zbaběle prchají z místa, kam s takovou odvahou spěchají bezbranné ženy. Co zmůže lidská umíněnost proti plánům Nejvyššího? Bláhová snaha Ježíšových protivníků zmařit a v zárodku ututlat největší Boží div se nakonec mění v jasné a neklamné svědectví o jeho historické autentičnosti. Svou lži a svým úplatkem přiznávají Pánovi nepřátelé svou dokonalou porážku. Ti, kteří pro své vzdělání a postavení měli nejen nejlepší předpoklady, aby porozuměli Písmu a znamení času, ale kteří měli přímo povinnost být prostředníky mezi Hospodinem a Božím lidem, utvrzují se ve své zaslepenosti. Ani vzdělání, ani postavení nezaručují samy o sobě skutečné a pravé poznání, a dokonce se mohou stát největší překážkou k jejímu spásnému přijetí. Plní se na nich Pánovo slovo: *Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.*⁽¹⁾ Zcela jinak se vede třem ženám, které uposlechly hlasu svého milujícího srdce. Jdou ke hrobu, i když nemají potuchy, jak se dostanou dovnitř, aby mohly prokázat poslední službu Mistrovi, kterého tak upřímně milují a ctí. Ty Boží posel nevydělá, ale má pro ně útěchu a nejradostnější povzbuzení. Ale nejen to. Ten, kterého s láskou hle-

Třetí den

*Zamyšlení nad liturgickými úryvky
Mt 28,1-15; Lk 24,1-12; Jan 20,1-18*

*Jak jste nechápaví
a těžkopádní uvěřit!*

daly, přistupuje k nim, aby je sám odměnil svou přítomností. Spěchaly časné zrána, aby se mu naposled poklonily, a on sám jim jde vstříc pozdravit je.

Věrné, prosté, milující, a právě proto neohrožené duše přitahují Ježíše neodolatelnou silou. Toho, co se stalo tohoto velikonočního rána, budeš mnohokrát svědkem: právě takové duše si bude Pán po všechn čas vybírat, aby se staly posly jeho pravdy a jeho lásky. Ty nejprostší, nejslabší, z lidského pohledu nejméně kompetentní bude posílat, aby nesly jeho poselství těm, kteří při svém postavení sami nenajdou náležitou vnímavost pro hluboká Ježíšova tajemství.

Ale apoštolové ženám nevěří. Ta nejradostnější ze všech zvěstí jim připadá jako *blouznění*. Proč se lekáme toho, co by nás mělo povzbudit? Protože se bojíme uvěřit. Zbožné ženy se *rozpomněly*, ale apoštolové, kteří slyšeli nejméně třikrát, a to zcela otevřeně a bez podobenství, jak Pán mluví o svém utrpení, smrti a zmrtvýchvstání, setrvávají v nevěře. Ježíšova řeč se jim nezdála dost pravděpodobná, nezdálo se jim, že by pro ně mohla být užitečná: *Oni té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat.*⁽²⁾

Petr dal sice jednou najevo, že tuší, o čem je řeč, ale odmítl to akceptovat, *protože měl na mysli lidské věci.*⁽³⁾ To je dodnes důvod hluchoty mnohých k prorockým hlasům a výzvám, které jim na první pohled připadají nepřijemné nebo příliš náročné. Jelikož apoštolové odmítali samu představu o Pánově utrpení, nebyli už schopni vnímat jeho protiváhu v předpovědi o zmrtvýchvstání. Když odmítli první část předpovědi, ta druhá se stala zcela nepochopitelnou. I dnes se můžeš setkat s těmi, kteří se počítají mezi Kristovy učedníky, a ačkoliv slyšeli nejen předpověď, ale přímo **svědectví**, že Pán skutečně vstal z mrtvých, neuvěřili. Zcela je prostoupil *starý kvas* sebevědomí a pýchy a klamné lidské moudrosti. Odstraň starý kvas a otevři se Ježíšovým slovům, i když se ti

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh

Dokončení na str. 10

zdá, že jsou ti proti srsti. Bojíš se, že tě Ježíš *vede, kam nechceš*⁽⁴⁾, ale on tě vede jen tou cestou, kterou sám prošel: *skrze smrt k životu*. Nechceš-li slyšet o umírání sobě samému, protože ti to připadá bolestivé, zahradíš si tak cestu ke konečné radosti.

Připoj se tedy k apoštolům ve večeradle a vyčkej zde v kritickém zamyšlení nad sebou, až nadejde večer a s ním i Pánův návrat. Pokloň se Ježíši, který s nezmenšenou laskavostí vstupuje zavřenými dveřmi ke svým nevěřícím přátelům, aby obnovil jejich víru a vysvobodil je z nejistoty a strachu. Přichází bez výčitek, ale jeho pohled stačí k tomu, aby všichni prožívali, jak se jejich zbabělost, zahanbení a strach mění lítostí ve vděčnou lásku.

Proživej s nimi vnitřní znovuzrození, abys mohl přijmout Ježíšum *pokoji*. Je to dar víry, která věří, i když nechápe. Ve světle pravdy se nemůžeš pohybovat jen na základě svého přesvědčení, svých názorů a dohadů. Je především třeba, abys při všem, co slyšíš a poznáváš, slyšel a smýšlel ve shodě s tím, jak smýšlí Bůh. Každé slovo z Božích úst znamená podstatně více, než co totéž slovo znamená jako slovo lidské. Svým slovem tě Pán převádí za práh pozemské skutečnosti a uvádí do jiných dimenzí svého nebeského království. Skutečnost Boží lásky a milosti je větší než naše lidské přesvědčení a očekávání. Pros Pána, aby tě svou milostí očistil, proměnil a učinil tě tak jako zbožné ženy autentickým poslem své radosti.

Jeho milosrdenství trvá na věky.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 16,31; ⁽²⁾ Mk 9,32; ⁽³⁾ srov. Mt 16,21-23; ⁽⁴⁾ srov. Jan 21,18; ⁽⁵⁾ Ž 118.

Svatá Kateřina Tekakwitha

Mohawkové byli považováni za nejbojovnější a nejtvrďší z pětice rodových větví velkého národa Irokézů. „Mō hūk“ je v jazyce jejich nepřátel Algonkinů výraz pro lidožrouty, což hovoří za vše. A právě v jejich středu vyrostla „Mohawská lilie“, „Ownkeonweke Katsitsiio Teonsitsianekaron“ – „nejkrásnější květ, který kdy kvetl mezi rudým lidem“, jak je vytesáno na jejím mramorovém náhrobku.

Narodila se v roce 1656 v mohawské osadě Osserneron. Rodiče ji pojmenovali Iragode – Jitřenka, ježto se tak stalo za raního rozbřesku. Po čase dostala jméno nové, což u indiánů nebylo zase tak neobvyklé – Tekakwitha, tj. Ta, která dává věci do pořádku.

Otec pozdější světice byl sachemem (náčelníkem) jednoho ze tří mohawských klanů, a to klanu Želva, matka Marie Kahontake pocházela z kmene Algonkinů. Protože se jednalo o smrtelné nepřátele Mohawků, náčelník ji zcela jistě unesl na některé z válečných výprav. Jméno Marie naznačuje, že byla s pravděpodobností rovnající se jistotě pokřtěná. V pohanském prostředí nastaveném vůči křesťanství abnormálně nepřátelsky (v Osserneronu umírali v opravdu krutých bolestech jezuitští misionáři sv. Izák Jogues a někteří z jeho druhů) svou víru tajila, potají se modlila i postila. Ze strachu z následků nepokřtila ani svou dcerku.

V roce 1660 došlo ke zvratu v životě malé Tekakwithy. Ničivá vlna epidemie neštovic poslala do věčných lovišť většinu jejího kmene včetně rodičů a mladšího bratra, jí samotné zanechala na památku ošklivé jizvy na tvářích po prodělané chorobě a povážlivě zhoršený zrak. Sirotka vzal do svého týpu strýc Jovanero, jenž zároveň svého bratra nahradil na postu sachema klanu. Dalších šest let pak Tekakwitha žila životem mohawské dívky se vším, co k tomu patří, tj. pracemi a povinnostmi.

V roce 1666 byli Mohawkové nuceni pod tlakem vnějších okolností uzavřít s bělochy mír. Přineslo to s sebou další zvrát v dívčím životě. Součástí mírové smlouvy bylo umožnění vstupu

jezuitských misionářů do vesnice. Černá roucha, jak indiáni jezuitům podle jejich hábitů přezdívali, pozval pod svou střechu jakožto sachem sám Jovanero. Pobyt v bezprostřední blízkosti černých rouch měl pro Tekakwithu dalekosáhlý význam.

To, co trojice duchovních synů sv. Ignáce z Loyoly hlásala, jí proniklo do srdce. Zahořela láskou ke Kristu a tento oheň planul i poté, co P. Jacques Bruyas, P. Jacques Fremin a P. Jean Pierron Osserneron opustili. Když se pak po čase P. Pierron vrátil, navštěvovala jeho chatrč, ač jí to Jovanero zakázal. Jezuita už totiž obrátil jeho vlastní dceru, nechtěl přijít i o tu adoptivní. Jezuitskému misionáři však hlásání slova Božího zakázat nemohl a on to ho svědomitě využíval.

Na jaře roku 1675 pak lovišti Mohawků procházel P. Jacques de Laberville. Zavítal i do Osserneronu a setkání s ním Tekakwithu definitivně přesvědčilo, komu

chce patřit. P. Jacques pobýval v její vsi dostatečně dlouho na to, aby ji stačil připravit na svatý křest – ten se uskutečnil 5. dubna 1676 (se strýcovým souhlasem). Obdržela při něm nové jméno – Kateřina, resp. Kateri, jak zněla mohawská podoba tohoto jména.

Jovanero sice se křtem souhlasil, ale přesto si usmyslel oslabit vliv černých rouch jinak – coby pěstoun ji hodlal provdat za nějakého pohanského bojovníka, který by jí z hlavy podobné nápady vyhnal. Podle mohawských zvyklostí však dívky mohly odmítnout muže, který se jim nelíbil. Občas se to skutečně stávalo, nicméně Tekakwitha tak činila opakovaně, což bylo něco nevidaného, pro její okolí nepochopitelného a nepřijatelného. Právě důvody svého odmítavého postoje dlouho držela v sobě, až nakonec přece jen šla s pravdou ven a prohlásila, že to hlavní, co jí brání provdat se, je její křesťanská víra.

A nastaly jí trudné časy, které si musel zažít ne jeden konvertita: urážky, výsměch, ponižování, ústrky, útisk, nenávisť, hájení víry přede všemi i před sebou, před atakou zla a pokusenými všeho druhu. Odmítala například přestupovat třetí přikázání, proto v neděli nedostávala za trest najist. V celém kmene měla jedinou spřízněnou duši – rovněž tak pokřtěnou Anastázii Tegonhatsihongo. Po čase však tato žena odešla na sever do jezuitské misie a Kateřina byla vystavena zášti celého kmene bez jediné ochrany a jediného zastání. Naposledy se jí snažil přesvědčit ke změně smýšlení jeden bojovník, který se o ni ucházel – příběh k ní pomalován válečnými barvami a divoce před ní mával válečnou sekerou. Kateri myslela, že udeřila její poslední hodinka.

Zůstala stát a se zavřenýma očima šeptala modlitby k Bohu všemohoucímu. Když onen bojovník viděl, že se jeho snažení míjí účinkem, zhrzeně odešel.

Kateřina snášela všechny ústrky s nebeským klidem, který ještě více dráždil napupené pohanské soukmenovce. Když už to však bylo k nesnesení, utekla na radu P. Jacquese přes bažiny a lesy do 300 km vzdáleného Caughnawaga (či též Kahnawake), dnešního La-Prairie-de-la-Madeleine (severně od Montrealu), kde jezuité vybudovali misi, v níž našlo azyl mnoho obrácených rudých dětí nebeského Otce, viz např. Anastázii.

Panovaly zde specifické podmínky, k nimž patřil zákaz polygamie a pití alkoholu. Pod dohledem členů Tovaryšstva Ježíšova se zde vytvářelo společenství modlitby a bliženecké lásky s příkladnou péčí o staré a nemocné. Kateri nejenže sem bez problémů zapadla, ale s postupem času začala stále výrazněji vyčnívat.

Její život naplňovaly služba a modlitba. Pomáhala všude, kde to bylo zapotřebí, na poli, v lese nebo v domácnostech. Vyučovala děti, učila je modlitbě, s láskou a vlídností se starala o nemocné, o rodičky a jejich maličky. Vyráběla i drobné křížky, které zavěšovala na stromy, případně jimi obdarovávala své rudé bratry a sestry. Modlitba pak provázela každou její volnou chvíli, konec konců modlitbou byl celý její život. Velice ráda se například modlívala ve volné přírodě, což ovšem neznamená, že holdovala dnes tak oblíbené tezi, že Bůh je všude, proto není třeba přicházet do kostela. Nade vše milovala chvíle před svatostánkem kostelíka v Kahnawake, kde se její účast rozhodně neomezovala jenom na návštěvy bohoslužeb.

Když se v zimě indiáni z Kahnawake od svého bydliště na delší čas kvůli lovu vzdálili, vyrazila Kateri samozřejmě s ostatními. A také tam si vyřezala do kůry stromu kříž, také tam před ním setrvala klidně i hodiny na kolenou. A to i v zimě, kdy s růžencem v ruce probírala jeho zrnka mezi prsty, klečíc přitom v závěji sněhu či ve studeném potoce. Zhotovila si tam v lesích dokonce malou dřevěnou kapličku s křížem, před níž trávila na kolenou – jak jinak než ve sněhu – hodiny v rozjímání, případně se modlívala svůj milovaný růženec. „*Jsem cele zasvěcena Je-*

žíši, Synu Panny Marie, vybrala jsem si ho za svého manžela a on sám si mě vzal za ženu,“ prohlásila.

Vánoce roku 1677 prožila Kateřina v ještě hlubším rozpoložení než kdy jindy – otcové jezuité jí konečně dovolili přistoupit ke svatému přijímání. Upustili od zavedené praxe, podle níž mohli Eucharistii přijímat pokřtění až po více letech. Kateřinin způsob života je přesvědčil, že ona žádný odklad nepotřebuje. Jakožto velká ctitelka svátostného Krista a Panny Marie se Kateri rozplývala štěstím. Podle jejího životopisce začala od onoho dne působit dojmem nebeského stvoření, jak byla plná Boha.

Středu a pátek si určila za dny přísného postu, spávala na loži vystlaném trním, pokud vůbec ulehla a neprobděla noc na modlitbách, chodívala bosky ve sněhu, švihala se důtkami. Kateřinino počínání bylo upřílišněné i pro askezi a umrtvováním zocelené jezuitu, snažili se ji brzdit. Kateřina ovšem nic z toho nedělala pro laciný efekt, nýbrž jako zadostiučinění Bohu za hříchy svých soukmenovců, aby tak od nich odvrátila věčné zavržení.

Nejen proto si vysloužila nemalý respekt ze strany svých indiánských bratrů a sester, ale i černých rouch. Všichni ji znali jako pokornou, tichou, pracovitou, obětavou, vlídnou a zbožnou ženu, jako Mohawskou lilii, jak jí začali přezdívat a jak byla časem známější než podle svého jména křestního, potažmo indiánského. Její soukmenovci k ní přicházeli poradit se a odcházeli od ní „*s pocitem, že se ohřáli u posvátného ohně, jenž zářil z jejich očí, gest a slov, která vyslovila*“.

V Kahnawake žila Kateri jedním snem – zavést v této misijní osadě něco na způsob zasvěceného života. Se dvěma přítelkyněmi proto založila malou komunitu fungující na řeholních základech – nikoliv ovšem nějakou oficiální řeholní komunitu. Jezuitští otcové totiž pro toto rozhodnutí nejevili žádné nadšení, byli opatrní a nechtěli nic uspěchat. Dobře věděli, jaké konce může mít počáteční horlivost natěšených konvertitů, proto triadvacetileté Kateřině radili nespěchat. Ta aspoň v roce 1679 složila veřejně slib čistoty, který až dosud dodržovala soukromě. Nadto se odevzdala Panně Marii jako její dcera.

To už ale delší čas zápolila s notně podlomeným zdravím, zejména s vysoký-

mi horečkami a silnými bolestmi žaludku. Přesto však neulehla a nadále sloužila druhým a množila své kající praktiky. Na počátku zimy dokonce sebrala veškeré své zbylé síly a doprovodila do loveckého tábora přítelkyni, která v daném čase nemohla najít žádnou jinou průvodkyni a sama jít nemohla.

Přelom roku pak Kateri strávila upoutána na lůžko, z něhož se stále ještě zvedala, aby posloužila potřebným a dopotácela se do kostela. Na bohoslužby přestala docházet až poté, co už k tomu neměla sílu. Když jí pak kněží v úterý Svatého týdne přinesli v procesí naposledy Eucharistii, dostalo se jí přitom mystického prožitku. Poté upadla do agonie a probírala se až nazítří po poledni, kdy v náručí své přítelkyně Marie Terezy Tegaiauenty zvolala: „*Jesos konoronkwa – Ježíši, já tě miluji!*“ Byla středa Svatého týdne, 17. dubna 1680, a Kateri Tekakwitha, Mohawská lilie, uvadla. Bylo jí 24 let. Čtvrt hodiny poté, co odešla na věčnost, zmizely z její tváře jizvy způsobené neštovicemi. Svědky tohoto úkazu byli dva jezuitští kněží a dva Mohawkové.

Velmi záhy se rozšířil kult zesnulé Mohawské lilie. Vydatně ho pomohl šířit P. Chauchetière, jeden ze svědků onoho zmizení jizev, jemuž se Kateri po své smrti zjevovala obklopená nebeskou září. Doporučoval její přimluvu nemocným. K jejímu hrobu přicházeli indiáni i francouzští kolonisté, dokonce si z něho odnášeli kamínky, aby jejich prostřednictvím vyléčili své churavějící blízké. Uzdravení se množila řadou, každý měsíc či týden byla hlášena nová a nová. Vůně Mohawské lilie zavanula až na Starý kontinent, modlílo se k ní dokonce i osazenstvo dvora Ludvíka XIV. René François de Chateaubriand ji později učinil jednou z hrdinek svého díla *Načezové*. Přesto proces blahorečení započal až dvě a půl století po Kateřině smrti. Zakončen byl 22. června 1980 papežem Janem Pavlem II. a pokračoval procesem kanonizačním, který 21. října 2012 završil Benedikt XVI. prohlášením Kateřiny (Kateri) Tekakwithy za svatou – jako vůbec první indiánky.

Je patronkou skautů, ekologů, ochránců životního prostředí, sirotků a pronásledovaných pro víru. Bývá zobrazována s růžencem, lilií, dřevěným křížem a želvou (znakem jejího klanu).

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (10)

134. Matce de Chantal - II. - č. 671 - str. 29

Obsah:

U paty Kříže. Velikost svatého Josefa. Naimská vdova a matka Celse Bénigne.

Anney, 17. března 1611

Má drahá Dcero,
prosím Vás o to, setrvávejme u paty Kříže. Budeme příliš šťastni, když nějaká kapka tohoto balzámu, který se na všechny strany vylučuje, spadne do našeho srdce, a my si budeme moci nasbírat ty bylinky, které tam okolo rostou.

Dnes bych s Vámi chtěl trochu promluvit o velikosti požehnaného světce⁽¹⁾, kterého naše srdce miluje, protože vychoval toho, kterého milujeme, a ten vychoval srdce, které ho miluje. Když vycházíme ze slov: „Hospodine, prokaž dobro dobrým, těm, kdo mají přímé srdce“⁽²⁾, říkám, můj Bože, opravdu tento světec musel být dobrý a upřímného srdce, pro-

tože Pán byl dobrý k němu až tak, že mu dal Matku a Syna! S těmito dvěma zárukami mohl vzbuzovat závist andělů a vyzývat celé nebe, aby měl více dobra, než nebe samo má. Je snad mezi anděly někdo, kdo se může přirovnat ke Královně andělů, a je někdo v Bohu vyšší než Bůh?

Moje plně drahá Dcero, přeji Vám dobrý večer. Snažně prosím toho drahého světce, který tak často hýčkal a okolébával našeho Spasitele, aby něžně pohladil Vaše nitro, aby Vaše srdce pokročilo v lásce k Vykupiteli, protože pro lásku k Vykupiteli je toto pohlázení nutné. Ať pro Vás získá hojnost vnitřního pokoje a dá Vám k tomu tisíce požehnání. Ať žije Ježíš, ať žije Maria! Ať žije také velký svatý Josef, který tak vychovával náš Život.

Sbohem, moje Dcero. Naimská vdova mne volá k pohřbu svého drahého syna⁽³⁾. V tomto ohledu nemohu dělat nic jiného než myslet na to, co mi píšete o svém synovi. Náležíme Bohu bez konce, bez výhrad a bez míry. Ježíš budiž naší korunou, Maria budiž naším medem.

Jsem ve jménu Syna a Matky Vaším nejnějnějším služebníkem.

František, ženevský biskup

151. Matce de Chantal - II. - č. 728 - str. 108

Obsah:

Nový elán v horlivosti pro našeho Pána. Krása víry se lépe pozná na území heretiků.

Gex, 7. prosince 1611

Nejdražší Dcero,
bude nutné, abyste mi dovolila být stručným, protože jsem ještě v Gex ponořen do mnoha záležitostí, a to až tak, že nevím, odkud dříve začít, zvláště teď, když jsem na odjezdu. Odvahu, je třeba takto mluvit k duši, která mě zná tak jako samu sebe? Mám se velice dobře, díky našemu Spasiteli, který mi dává novou odvahu k tomu, abych ho miloval, sloužil mu a ctil ho více než kdy předtím, a to celým srdcem, celou svou duší a celou svou bytostí. Nejdražší Dcero, říkám si, celou svou bytostí, s plným vědomím, které jsem až do tohoto okamžiku neměl, s nadšením a péčí vhodnou k plnění mých povinností vůči Dobrotě Páně. Ach, ach, vidím tyto ztracené ovečky, mluvím s nimi a uvědomuji si jejich zjevnou a projevující se slepotu. Můj Bo-

že, krása naší víry se mi zdá tak veliká, že k ní umírám láskou. Zdá se mi, že musím uchovat vzácný dar, který mi Bůh vložil do srdce, které se snaží být zbožné. Nej-

dražší Dcero, musím děkovat za tu velkánkou zář, která tak milosrdně rozsvěťvá svoje paprsky na toto srdce. Čím více se nacházím mezi těmi, které tato záře nezasahuje, tím jasněji a světleji vidím velikost a milou lahodnost naší víry. Poďěkujte tedy za toto srdce jako i za své. Bůh Vám žehnej svým velikým požehnáním. Toto je neustálým a neodvratným přáním tohoto srdce, které je Vaším v Ježíši Kristu.

(Pokračování)

*Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.
Dopisy svatého Františka Saleského
svatě Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Jedná se o svatého Josefa. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Ž 125,4.

⁽³⁾ Srov. Lk 7,11-16. V roce 1611 připadl čtvrtek po čtvrté neděli postní, ve kterém se čte evangelium o naimské vdově, na 17. března.

Utrpení musíme dát hlubší smysl, skrze bolest pochopíme málo (3 - dokončení)

**P. Josef Luscoň SDB v rozhovoru o tom, jak přežít čas krize,
jak dát utrpení vyšší smysl a čemu nás učí Ježíšova cesta na Kalvárii**

Když člověk padne po tíhou svého kříže poprvé, zvládne se postavit. Podruhé je to těžší a při třetím pádu se možná někteří úplně zhroutí. Jak mají lidé pod tíhou svého kříže znovu vstát a pokračovat?

Všechno se dá promodlit. Sílu k životu je třeba hledat u Boha, tedy jde o nadpřirozenou pomoc. Nepodceňujme ji.

Člověk ve velké krizi má současně hledat odbornou pomoc u specialistů. Velmi dobře pomůže i psychologická anebo praktická podpora od přátel či společenství. Jen je třeba jim důvěřovat, vypovídat se, a mohou předložit člověku jiný úhel pohledu a navrhnout mu řešení.

Je dobré mít i své motivační věty či slova, za nimiž je Duch Svatý a jež pomáhají „vyhrabat se“ z těžkosti.

Mnohé věci nemusíme brát příliš vážně. Najdeme si způsob, jak si v hlavě vyčistit myšlenky, jak přepnout na radost, jak něco odložit, vyřadit z pozornosti, jak nebojovat a netrápit se pro malé věci, které na věčnosti nemají hodnotu. Rozlišujeme podstatné od nepodstatného. Hlavní je najít správný smysl života a nevzdávat se.

Mnozí apelují na to, že oni nejsou Ježíš Kristus, aby vydrželi to, co vydržel on na křížové cestě.

Je učením víry, že Bůh nedává větší zkoušku, než je člověk schopen unést. Při velkém problému se musí v našem myšlení uskutečnit náročný proces. Je třeba se zastavit, zhodnotit realitu, zbavit ji negativních emocí, přepnout se na pozitivní vidění věci. Uznat, že kříž je velký, ale pomine. Nebojme se přiznat si svou malost a prosit o pomoc. Je nutné se zastavit, zhodnotit svoje síly a do mnohých věcí se nepouštět. Musíme si udržet „duchovní kondičku“ na povstání. A i přemýšlet, proč se tyto věci dějí, a své vidění obohatit o vyšší principy. Měli bychom mít plán, jak povstat s Boží pomocí i z toho nejhoršího.

Někdy to, co nás postihlo, potřebujeme pro návrat do nebe. Po Ježíšově kříži následovalo jeho zmrtvýchvstání. Na to nesmíme ani v těch největších křížích zapomínat a při bolesti musíme myslet na zmrtvýchvstání. Svatý Pavel říká, že kdyby nám toto někdo sebral, naše víra by byla marná.

Nebo nás to musí něco stát, možná se naši kříží za to zaplatí. Ze všeho se snažme poučit a zamysleme se, zda se to kvůli naší hlouposti neopakuje. Přiznejme si, že sem tam potřebujeme od života i preventivně „profackovat“.

Toto vnitřní duchovní vnímání však jako by někteří ani neměli.

Dnes nastává mentální a emocionální fragmentace člověka. Člověk bývá emočně rozbitý a někdy si z nabídky ani neumí vybrat a rozlišit, co je správné. Nejdůležitější je obnovit funkci svědomí a umět správně rozlišovat dobré od zlého a podstatné od toho, co za pozornost ani nestojí. Svědomí má být natolik funkční a zformované, aby toto každý zvládl.

4. zastavení: Ježíš potkává svou Matku

Žel, tyto věci se ve škole ani ve společnosti neučí. Neučíme, jak vidět krásu, vnímat duchovno, formovat svědomí už od dětského věku. Člověk neví, jak si vytvářet správnou hierarchii hodnot, podle které by měl konat, neví, co má konat, co může přijmout, do čeho vstoupit a do čeho ne, neumí předvídat, co ublíží jemu a jeho rodině. A potom se pohoršuje, co se mezi mladými děje, jaká šikana tu je.

Společnost i rodina selhává ve velmi podstatných věcech. Stále se jen svíjíme v hmotě. Jak by řekl Albert Schweitzer: „Něštětí člověka spočívá v tom, že ovládl přírodu dřív než sebe.“

Kdyby byl člověk jen sám sobě překážkou, možná by se uměl vzbudit. Pod svým křížem však musí čelit i dalšímu náporu, který ho oslabuje, láme jeho psychiku - například dav, který ho odsuzuje, a neustále zákeřné úklady ďábla. Tímto jeho kříž značně těžkne. Co má dělat, aby nepodleh a nezačal dělat kompromisy se zlem, které se prezentuje jako výhodná alternativa k vyřešení problému?

Na mnohé věci, které nás v životě potkají, se musíme vyzbrojit, posilnit ctnostmi. Musíme se naučit používat i duchovní prostředky k tomu, jak obstát v pokušeních, v duchovních bojích a zápasech. Anebo chápat je jako odměnu za tento zápas. Je nutné být vnitřně přesvědčený o tom, že se vyplatí bojovat za dobro.

Pán Ježíš se na křížové cestě setkává se svou Matkou. Jakou úlohu sehrává Panna Maria na naší osobní křížové cestě?

Šťastný je ten, kdo žije víru v rodinném duchu, kde je Bůh otec, bratr Ježíš a matka Panna Maria. Pokud měl člověk v životě štěstí na dobrou matku, která ho povzbudila, přitulila, objala, pofoukala rány, nachází v ní velkou útěchu a povzbuzení. Zůstala mu nádherná paměťová stopa a takovýto člověk nemá problém žít i v osobním vztahu s Pannou Marií.

Dnes žijeme ping-pongovou kulturu. Člověk si lidi, události a věci nepřipustí hlouběji do srdce, odrazí je ještě na cestě k sobě. Dnešní člověk nemá dobře vybudovanou emoční stabilitu. Potřebuje k tomu dobrou matku, která jej učí žít smysluplnější a upřímnější vztahy.

To, co je pro mě nejdůležitější, jsem dal Panně Marii, a to bych doporučil každému. S vírou je třeba jí svěřit to, na čem nám záleží. A naší úlohou je budovat si k ní vztah. Celé naše náboženství je o vztazích – k Nejsvětější Trojici, k Svaté rodině, k bližním, k přírodě. A v takových vztazích máme žít. Matka ví, jak nás má cestou vztahů provázet. S matkou se vždy kráčí lépe. O to víc, když je to Panna Maria.

Pánu Ježíši svlékli šaty. Na co poukazuje desáté zastavení křížové cesty?

Zlo přitahuje zlo. Násilí a nečistota si jsou velmi blízké. Když už se člověk dostane na cestu zla a má hluboké zranění, často experimentuje a ubližováním druhým se dotýká své vlastní jizvy, kterou ještě víc otvírá. A někdy ho to až vzrušuje.

Svlékání šatů Ježíšovi na křížové cestě vypovídá o tom, že lidstvo je schopno jakéhokoli hříchu. Mnozí se ve své vášni ke zlu nedají zastavit, jako by měli radost z bolesti, ubližování, hříchu. Nezkrotná vášně je jako divoký splašený kůň, vyrazuje kontrolu rozumu a vůle. Je to stav, kdy člověk koná šílené věci. A to, co udělali Ježíši, je hrozné ponížení Boha.

Je tu i velký vliv světa a zla, tedy není to jen problém neuzdravených osobních zranění.

Člověk vpustí do sebe mnoho obrazů a informací a lidská fantazie s nimi umí dál pracovat. Když se jí člověk poddá, časť své chování neumí zastavit.

U člověka se dají rozlišit nižší city, které vznikají od žaludku dolů, a vyšší city, které odborníci umístili od žaludku nahoru. Dnes většina mediálních produktů, filmy, divadlo, videoklipy, knihy směřují k tomu, aby působily na nižší city člověka.

A člověk se stává hračkou představ nahromaděných smyslovým poznáním. Dotyk degradoval na erotický zásah, neposlouchá, ale naplní se hlukem. Vytvořil nebe celebrit, nebo zprofanoval svátosti

či Písmo svaté. A smysl pro nadpřirozeno je pryč. Máme co napravovat.

Když Pán Ježíš na kříži zemřel, opona svatyně se roztrhla vedví odshora dolů; země se zatřásla, skály pukały, hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých vstala z mrtvých... (srov. Mt 27,50-53) To je hrůzostrašný obraz. Co vlastně způsobila Ježíšova smrt? A jaký vliv má na život dnešního člověka?

Ježíšova smrt je zaplacení výkupného. Dábel měl podmaněna všechna srdce, jen do srdcí Panny Marie a Ježíše nevstoupil. Nyní se na Ježíše vrhl s nadějí, že když ho zabije, bude naplno vládnout. Ale přepočítal se. Ježíš svou smrtí platil.

Zadostiučinění za hříchy, spravedlnost si žádala za naši záchranu zaplatit. Při Ježíšově smrti se opona v jeruzalémském chrámě roztrhla – Bůh, který tam přebýval, dal najevo, že mu zabíjejí Syna. Opustil chrám.

Avšak Ježíšovu smrt musíme velmi rychle spojit s jeho zmrtvýchvstáním. Pokud hřích, zlo naplnily každý kout vesmíru, záblesk zmrtvýchvstání je odevšad vyhnal. Na Kalvárii při Ježíšově smrti jsme dostali lekci lásky. Skrze utrpení, smrt a zmrtvýchvstání se přetváří historie lidstva.

Mnoho lidí zašlo tak daleko, že Ježíše ve svém životě pochovali a tvrdí, že Bůh není.

Nietzsche řekl, že Bůh je mrtvý. A kdosi tento výrok po filosofově smrti upravil: Nietzsche je mrtvý, Bůh žije. Jeden vtip říká, že když se do nebe hlásili ateisté, Bůh jim vzkázal: „Řekněte jim, že nejsem.“

Je potřeba poupravit si pohled na to, kdo je Bůh a co může. Boha není možné zabít ani pochovat, vymazat ze svého myšlení. On je dokonalý, je nade všechny s možností vstoupit do kteréhokoli bodu dějin. Bůh má čas.

Dal nám však svobodu a respektuje ji. Zlý do toho přimíchal mnoho zla a my sami také. A máme problém, neboť nedokážeme rozlišovat, co je od koho. Svědomí máme zatemněné, sotva spatřujeme alespoň část z „božské“ komplexnosti, a tak rezignujeme, obviňujeme Boha, že se nestará a nechal nás napospas.

Problém však je v nás. Nejsme nastavení na duchovní vidění a ani nepřijí-

máme to, co se vidí vírou. Filosof Hegel (1770–1831) řekl: „Kdo nevidí všechny jevy a věci ve vývoji, nepochopil je vůbec.“

Co nás učí Ježíš o svém ukřížování a vůbec o celé křížové cestě?

Ježíš se stal člověkem, aby prošel lidskou cestou a zakusil lidský život v jeho kráse i utrpení. I když ho mučili, nikdo mu nemohl vzít lásku k lidem. V tom spočívá vnitřní svoboda.

I člověk je plně svobodný jen v lásce. Ať se mu činí cokoli, lásku mu nikdo nemůže vzít. Nikdo ho nemůže obrát o to, aby miloval, koho a co chce. Ani bolest to nedokáže vzít. A Bůh tuto svobodu lásky respektuje.

Utrpení je vysoká škola života. Spočívá v tom, že člověk se s láskou odevzdá Otcí. Toto je to nejlepší, co se dá udělat v hodině smrti. A během života je nutné se tomu učit. Člověk to i na chvíli zvládne, ale o tři vteřiny později už se zabývá svým ego a jeho zájmy. Proto se odevzdání z lásky musí opakovaně učit. Jak na to, ukázal nám Kristus na kříži.

Ve své nové knize o radosti představujete smrt jako přestupnou stanicí do radosti. Jak máme správně žít svůj život a v křesťanském optimismu nést svůj kříž až na smrt?

Kam je strom nakloněn, tam padne. Smrt je vrcholem pokání. Je to jako brána do jiné dimenze bytí, která se otevírá pro nový začátek. Musíme snít o nebi – v tom je síla pro dobrý život. Být nohama na zemi, srdcem v nebi. To je největší motivace.

Víra v Boha, která nám dává sílu radostně žít, je i jakési „provizorium“. Neboť člověk je stvořen poznávat a potvrzovat. Věřit znamená potvrdit za jisté to, co zcela neznáme. A po vkročení do nebe už nebude co potvrzovat, víra přestane. Vše se nám zjeví, nebude v co věřit.

I naděje skončí. Zůstane láska. Spravedliví mohou smrt vnímat jako přechod od této lásky a radosti. Když celý čas milovali, nyní už vědí, jak na to.

Smrt nazval svatý František z Assisi „sestrou“. Jak je to možné? Neboť viděl za ni. Zkusme jít s ním a smrti se nebát. Zkusme věřit, že se nám to povede, a my se na celou věčnost ukotvíme v Lásce.

Z www.lifenews.sk
přeložila a upravila -jk-

Zmrtvýchvstání – nejzávažnější událost

Kristovo zmrtvýchvstání je událost, která dává definitivní smysl našemu životu. Tím, že vstal z mrtvých, Ježíš Kristus zvířel nad smrtí, nad satanem a odpustil nám všechny hříchy. Kdo uvěří v jeho zmrtvýchvstání a naváže s ním láskyplný vztah, bude spasen; a kdo neuvěří a odmítne jeho milosrdenství, bude zavržen (srov. Mk 16,16).

Pán Ježíš nám dává čitelná znamení, abychom v jeho zmrtvýchvstání uvěřili. Boží Syn nás zve, abychom s ním navázali osobní vztah lásky. Člověk má svobodnou vůli a může to pozvání přijmout, nebo je odmítnout. „Svobodná vůle je tak absolutní, že člověk ve svém srdci může se Mnou udělat, co chce. A dělá to. Natolik jsem se odevzdal každému člověku“ – řekl Pán Ježíš mystičce A. Lenczewské (*Świadectwo*, 830). Jedna z hlavních příčin odmítnutí nebo ignorování tohoto Ježíšova pozvání tkví v neochotě radikálně skončit s hříchem.

Každý člověk se musí rozhodnout, kterou cestou chce v životě jít – zda to bude cesta ke svobodě, ke které nás Ježíš povolal svým zmrtvýchvstáním, nebo cesta bez Krista, která vede ke strašnému zotročení satanem.

Historická jistota

Hlavním zdrojem víry ve zmrtvýchvstání jsou texty Nového zákona, které věrně představují svědectví apoštolů o zmrtvýchvstání, a také živá tradice společenství církve odkazovaná z pokolení na pokolení.

Historická věrohodnost Nového zákona je nezvratná. Jeden z nejlepších archeologů všech dob, sir William Ramsay, tvrdil, že sv. Lukáš, autor evangelia a Skutků apoštolů, by měl být připočten ke skupině největších historiků.

Světově proslulý historik ze Sorbonny, Jacques Perret, provedl analýzu pojednání o zmrtvýchvstání v evangeliu s použitím stejných kritérií, jaká užíval ve zkoumání jiných starověkých textů. Na závěr svých expertíz potvrdil: „Ti všichni, kteří odmítají víru v Ježíšovo zmrtvýchvstání, to nedělají z příčin historických. Historická zkoumání tomu nejenom neprotirečí, ale vedou k přijetí nejpravděpodobnější hypotézy, že informace evangelistů o tom, co se stalo, jsou pravdivé.“ Perret demaskoval nedostatek objektivitu u těch, kteří zpochybňují historickou věrohodnost evangelijních textů: „Stal by se předmě-

tem žertů mezi všemi kolegy takový historik v oboru starověku, který by používal v jakékoliv oblasti svých vědeckých zkoumání metody, jejichž pomocí mnoho exegetů (nechtějících nic vědět o novodobých technikách historických výzkumů) odmítá svědectví evangelistů.“ Tento francouzský vědec mínil, že skepticismus vůči historičnosti faktu zmrtvýchvstání není způsoben objektivními argumenty, ale předpojatostí, předsudky a předem přijatými tvrzeními. Pro Perreta bylo zřejmé, že každý, kdo odmítá skutečnost Ježíšova zmrtvýchvstání, „nečiní to z důvodů historických. Historie – v takovém stupni, jak je toho schopna – dovádí k přijetí té pravdy.“

Je třeba také zdůraznit, že zprávy o zmrtvýchvstání Krista v textech Nového zákona se vzájemně doplňují. Jsou v nich totiž stálá, neměnná fakta: při-

Kámen pomazání, bazilika Božího hrobu v Jeruzalémě

tomnost žen u hrobu, prázdný hrob a neporušená pohřební plátna, setkání se Zmrtvýchvstalým. Celý odkaz o Ježíšově zmrtvýchvstání je jednoznačný. Je to pravda o tom, že „Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům.“ (1 Kor 15,3-7) Evangelisté Matouš, Marek, Lukáš a Jan neličí různé příběhy, ale z bohaté tradice a svědectví, které jim bylo předáváno, vybírají různé podrobnosti. V evangelijních popisech zmrtvýchvstání převládá obrovská radost, a touha sdílet se byly pro jeho apoštoly a učedníky tak velkým otřesem, že když jim ženy jako první přinesly zvěst o zmrtvýchvstání, „ta slova jim připadala jako blouznění a nevěřili jim“ (srov. Lk 24,11). Když se apoštolům zjevil zmrtvýchvstalý Ježíš, navazoval s nimi osobní kontakt. Učedníci ho mohli vnímat svými smysly, ujistit se, že to není žádný přízrak, ale on sám ve svém oslaveném těle. Když se Ježíš ukázal apoštolům, „zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: »Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.« To řekl a ukázal jim ruce a nohy. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: »Máte tu něco k jídlu?« Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi.“ (Lk 24,37-43) Podobně Pán Ježíš překonal Tomášovu nedůvěru: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ (Jan 20,27) Víra apoštolů ve zmrtvýchvstání Krista se zrodila díky osobním setkáním s ním. Mohli rozpoznat jeho hlas, vlasy, rysy tváře, a také jeho ruce a bok – spolu se stopami ran po ukřižování.

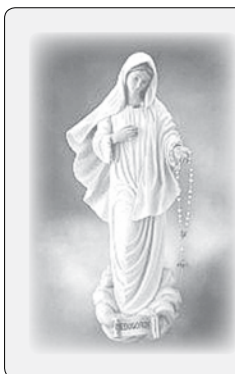
Tímto způsobem se apoštolové přesvědčili, že Ježíš vstal z mrtvých a žije ve stejném těle, v němž byl ukřižován a které už nepodléhá fyzickým omezením. Zmrtvýchvstalý Ježíš přicházel a odcházel, procházel zamčenými dveřmi do večeradla. Setkání se Zmrtvýchvstalým apoštoly úplně proměnila a dala jim tak velkou duchovní moc, že jedenáct z nich zahynulo mučednickou smrtí, protože nechtěli přestat s hlásáním pravdy, že Ježíš vstal z mrtvých a že on je skutečným Bohem. Vlastně ta neohroženě hlásaná pravda o Ježíšově zmrtvýchvstání zrodila křesťanství s jeho nezničitelnou životností, nadšením a radostí ze života – a to i tehdy, když všem připadalo, že smrt na kříži pro Ježíše znamenala naprostý pád.

Nikdo, kdo upřímně hledá pravdu a seznámil se s prameny víry v Kristovo zmrtvýchvstání, nemůže mít pochybnosti, že zde máme co do činění s historickým faktem, který se stal třetího dne po ukřižování, v Jeruzalémě, v hrobě Josefa z Arimatie.

Skutečnost, která překračuje historii

Nový zákon představuje Kristovo zmrtvýchvstání jako událost jedinečnou a neopakovatelnou. Je zakořeněná v dějinách a zároveň je překračuje, poněvadž se vztahuje ke sféře nadpřirozené, vymykající se vědeckému poznání. Nikdo z lidí totiž nebyl očitým svědkem samotného faktu zmrtvýchvstání. To se událo v hrobě, zapečetěném a hlídaném chrámovou stráží. Velekněží se obávali, „aby nepřišli jeho učedníci, neukradli ho a neřekli lidu, že byl vzkříšen z mrtvých; to by pak byl poslední podvod horší než první“ (Mt 27,64). Tím, že vstal z mrtvých, se Ježíš nevrátil do pozemského života, jako se to stalo v případě Lazarova vzkříšení, mládence z Naim nebo Jairovy dcery, kteří museli znovu podruhé umřít. Kristovo zmrtvýchvstání je přechodem jeho člověčenství (s duší i tělem) ze smrti do plné účasti na tajemství života Nejsvětější Trojice. Je to společné dílo Otce, Syna i Ducha Svatého, které ukazuje moc Boha v Trojici jediného (srov. 2 Kor 13,4; Kol 2,12; Flp 3,10; Řím 6,4).

Kristovo zmrtvýchvstání potvrzuje všechno, co on učil a co konal v době

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Slyším vaše volání a modlitby za mír. Satan roky bojuje o válku. Proto mne Bůh poslal mezi vás, abych vás vedla cestou svatosti, protože lidstvo je na rozcestí. Vyzývám vás, vraťte se k Bohu a k Božím přikázáním, aby vám bylo dobře na zemi a abyste vyšly z této krize, do které jste upadly, protože neposloucháte Boha, který vás miluje a přeje si vás spasit a vést do nového života. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Mežugorje 25. března 2022

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

jev však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení - Kol 3,1-4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

svého pozemského života, a především je nepopíratelným důkazem toho, že Ježíš je pravdivým Bohem. Sanhedrin odsoudil Ježíše na smrt kvůli rouhačství, protože jako člověk se považoval za Boha. Zmrtvýchvstání potvrdilo, že Ježíš je skutečně Bohem a že si správně přisoudil jméno Boha: „Dříve než se Abrahám narodil, JÁ JSEM.“ (Jan 8,58) JÁ JSEM, čili pravdivý Bůh a zároveň pravdivý člověk, ve kterém „je přece vtělená všechna plnost božství“ (Kol 2,9).

Kristovo zmrtvýchvstání je skutečností, která překračuje dějiny, protože zmrtvýchvstalý Ježíš je přítomný a působí ve svátostech církve, a obzvláště ve svátos-

Evangelium - Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno, ještě za tmy, ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

tech pokání a Eucharistie. Jestliže během zpovědi upřímně vyznáme Ježíšovi svoje hříchy a s čistým srdcem ho přijmeme ve svatém přijímání, tehdy dostáváme „lék na nesmrtelnost, antidotum na smrt“, záruku našeho zmrtvýchvstání.

„Kdo se žije Kristem v Eucharistii,“ píše sv. Jan Pavel II., „nemusí čekat na věčný život až po smrti: má jej už na zemi jako prvotinu budoucí plnosti, která pojme člověka v jeho úplnosti.“ (*Ecclesia de Eucharistia*, 18)

Z Mihujcie się! 2/2019 přeložila -vv-

(Redakčně upraveno)

Čekejte na Otcovo zaslíbení (srov. Sk 1,4)

Nyní byla dokonána svatá pascha Páně a jsme Bohem vyzýváni, abychom setrvali v postoji očekávání, ve velkém duchovním bdění, v milosti a vytrvalé modlitbě. Jde o tajemství probuzené stálosti, která spočívá v důvěře v Boha, je aktivní a stále nám otevírá nové a věčné perspektivy. Tady jde teď o čekání na příchod Bohem slíbeného Ducha Svatého.

Očekávání

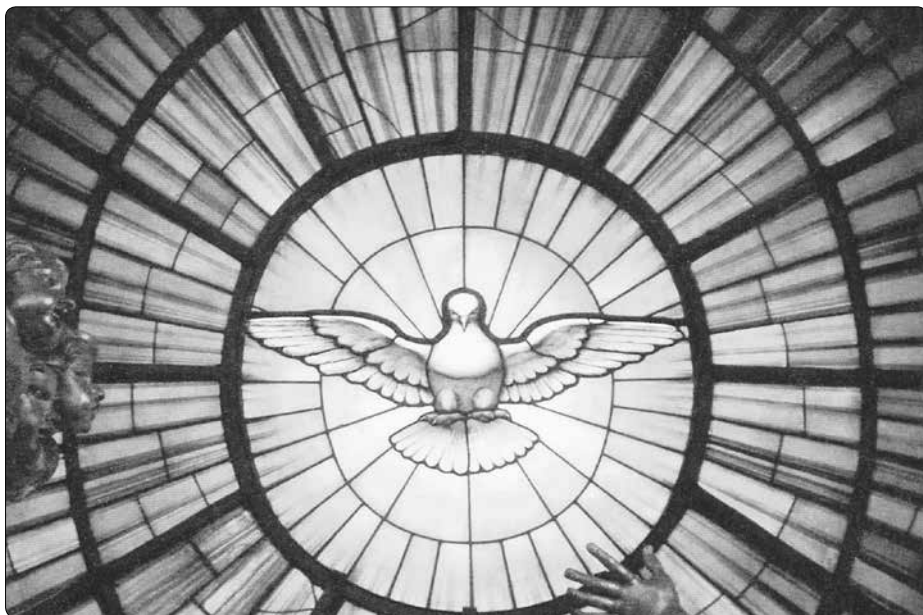
Ve svém širším významu obsahuje pojem očekávání⁽¹⁾ také trpělivost (srov. Rt 1,13) Tak říká Ježíš ke svým apoštolům: „Neodcházejte z Jeruzaléma, ale čekejte na Otcovo zaslíbení.“ (srov. Sk 1,4) A ještě k tomu dodává: „Budete za několik málo dní pokřtěni v Duchu Svatém.“ (Sk 1,5; srov. Lk 24,49)

Výzva Páně, aby čekali na Ducha Svatého a na jeho příchod, je zaměřena zvláště na ty křesťany, kteří v Ježíši poznali Mesiáše. Existuje souvislé a nevyhnutelné pořadí událostí, aby přijali Ducha Svatého. Když uvažujeme o textech v jejich hloubce, všimneme si, že lid Boží je stále v očekávání, to znamená, že je bdělý v důvěře v Boha. Toto očekávání se dá vytušit už v knize Genesis, když Bůh mluví o potomstvu ženy, která rozdrtí hlavu hadovi (srov. Gn 3,15). Tak očekává člověk v pevné naději okamžik, kdy bude zlo poraženo, protože Boží zaslíbení se s jistotou projeví ve svůj čas. Ti lidé, kteří v průběhu staletí byli Bohem inspirováni, zvěstovali Mesiáše, který bude dokonale naplněn vůlí a dílem Božím. Vyvolený národ očekával uskutečnění mesiánských oznámení. Křesťané je poznali a přijali v souhlasu s Božím plánem v Ježíši Kristu. Následovala po staletí trvající příprava. Člověk, který je otevřený milosti a Božím věcem, ho vytušil v naději a opravdové víře v Boha, který osvěcoval všechny lidi dobré vůle. Tak předjímali mudrci, kteří přišli od východu, příchod Vykupitele. Jako bděli poznali nejdříve znamení Boží, hvězdu, která je vedla. Vzali své dary a vydali se, aby ho hledali a setkali se s ním. Po mnoha dnech bdělého a aktivního očekávání ho našli. Duchovní očekávání totiž není nikdy pasivní. Je stále aktivní v Bohu, který působí ve svých věřících dětech. Podívejme se také na Marii a Josefa. Oni také trpělivě očekávali a účastnili se velké události, přičemž připravovali svá srdce

a všechno, co bylo potřebné pro příchod božského Dítěte. Později čekal sám Ježíš s dokonalou trpělivostí na čas svého veřejného vystoupení a svého spásonosného poslání. Vyvolil si apoštoly, poučil je a vykonal četná znamení a zázraky, na které čekal plný naděje věřící lid. Nakonec očekával Ježíš hodinu své poslední oběti a připravoval se dopředu na jedinečný okamžik svými slovy, svými prorockými prohlášeními, ustanovením Eucharistie... Když přišla hodina utrpení a smrti Vykupitele na kříži, musel ještě čekat na zmrtvýchvstání. A potom, co se také toto

Ve Starém zákoně se toto působení Božího Ducha zmiňuje více než 150krát.⁽²⁾

Vpravdě, věřící jsou stále v očekávání. V radostném, svobodném očekávání, které nikdy nezklame. Advent, postní doba, velikonoční doba, čekání na Utěšitele, Ducha Svatého naplnily srdce Bohu oddaných a naplňují je stále. A teď se může naše láska, naplněná Boží milostí, ukázat ostatním ve vši plnosti. Bůh nám dává, abychom v něm milovali, a to daleko nad naše síly, dokonce daleko nad naše doufání, protože Bůh je nekonečná Láska, otevřená a působící na všech

Holubice Ducha Svatého, Dóm sv. Petra, Řím, Vatikán

splnilo, vyzval Pán apoštoly, aby čekali na příchod Ducha Svatého. Tento Duch Boží přijde o letnicích, aby povolal celou církev s odvahou a silou k životu. Duch Svatý, který učinil církev plodnou, zasel do všech křesťanů Boží milost. Osvěcuje nás svojí přítomností, posvěcuje nás a otevírá pro nepomíjící skutečnosti nebe. Tohoto Ducha, kterého jsme přijali ve křtu, poznáváme a přijímáme svojí živou a zbožnou vírou. Tento Duch Svatý, který si u nás učinil příbytek, působí od té doby v Bohem milovaných lidech.

ny lidí. A tato pravá Láska je plná světla a velkodušnosti. Toho jsme svědky. Ježíš nám dal všechno a vyzval nás, abychom zůstali bdělí ve víře, v modlitbě a v očekávání jeho slavného druhého příchodu, jeho zjevení – to jsou pojmy, které se vztažují k parusii, jeho druhému příchodu.

Církev, spojená s Marií bolestmi porodu a posilovaná Duchem Svatým, zvěstuje při slavení mše svaté neustále a všude: „Čekáme na Tvůj příchod ve slávě.“ Pán nás nezanechal jako sirotky. Dal nám svého Ducha, abychom rozuměli znamením

jeho příchodu. Zanechal nám mnoho prorockých slov, abychom pochopili pravé časy a chvíle. Očekávat znamená bdít. Znamená to mít prorockého ducha, který rozlišuje a ostatní osvěcuje a posilňuje. Naše očekávání v církvi není zaměřeno na jednu statickou budoucí událost, ale na stálou přípravu, která už teď, v našem životě, předjímá den setkání s Pánem. Člověk je od přírody ve stálém očekávání – v cyklech dne, ročních období, citového, rodinného, profesního života, v čase zkoušek... Člověk je tvor, který čeká a očekává, protože je inteligentní. Známe určité uspořádání ve věcech přírody, světa, dějin, našeho života a života jiných... V Bohu dostává naše očekávání smysl, který náš život činí transcendentním. Otevírá nám nekonečné obzory a umožňuje nám, abychom se pozvedli k nebeským věcem, které nezaniknou. Naše čekání v Bohu nás osvobozuje od tíže tohoto světa, která zatěžuje náš život a upoutává jej k pozemským věcem. Není bezdůvodné, že nás Pán vyzývá, abychom ve víře a v modlitbě trpělivě očekávali, protože tak žijeme skutečně v současném okamžiku, přiklonění k božským zaslíbením, a nejsme

plní obav z budoucnosti. Čekání věřícího je prorocké čekání plné radosti a naděje. Proto zpívá žalmista:

Ž 119,81: „Moje duše chřadne touhou po tvé spáse, čekám na tvé slovo.“ (srov. Ž 119,116)

A tak můžeme s přáteli a služebníky Božími říkat:

1 Sol 1,9–10: „...abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna.“

Jdt 8,17: „Proto očekávejme jeho spásu a vzývejme ho, aby nám pomohl; on vyslyší náš hlas, bude-li mu to milé.“

Jak 5,7: „Buďte tedy trpěliví, bratři, až do příchodu Páně.“ (srov. Jud 1,21)

Přibližme se o letnicích k církvi, kde nás Duch Svätý znovu naplní silou své přítomnosti. S ním jsme, zvláště když prožíváme tvrdé zkoušky, v blaženosti vyvolených, protože když zůstáváme v jeho lásce a jsme věrní pravdě, nebojíme se žádného neštěstí. Pán nás posiluje a vede nás na nebeskou pastvu, do svatého města v ráji, do věčného, nepomíjejícího života, který je plný jásoty a slávy.

Tak jako Josef z Arimatie čekal na království nebeské (srov. Mk 15,43;

Lk 23,50–51) a jako Simeon, onen spravedlivý a zbožný muž, který byl naplněný Duchem Svätým a očekával útěchu Izraele, chceme být chytrými bdělými, kteří se přikláníjí k Pánu, jenž ustavičně přichází. Čekajme ve vytrvalé modlitbě a ve vědomí, že ON je tady.

Přijď, Duchu Svätý, a zůstávej v nás. Přijď, osvět naše srdce a proměň je, aby svět žil v lásce, v pravdě a míru Božím.

*Z Maria heute 4/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Sk 1,4; Lk 2,25. Čekat na zaslíbení Otce – „perimenein tèn epangelian tou Patros“ (srov. Rt 1,13; 1 Mak 6,22; Ž 39,8; 69,4; 105,13; Sir 5,4; 29,8; Mich 7,7; 1 Sol 1,10).

⁽²⁾ Duch Svätý ve Starém zákoně (srov. Gn 1,2; 41,38; Ex 31,3; 35,31; Nm 11,25; Sd 3,10; 1 Sam 16,13; Ž 51,13; Mdr 1,5,7; Iz 11,2; 63,10–11; Ez 11,5; Zach 7,12 atd.). Ve Starém zákoně bylo o Duchu Svätém výslovně hovořeno a tuto skutečnost Nový zákon vícekrát potvrdil: v něm se říká, že Duch Svätý mluvil ústy Davidovými (srov. Sk 1,16; 4,25) nebo skrze proroky (srov. Sk 28,25; 2 Petr 1,21).

Kardinál Piacenza: Opuštění nabízené církvi je „nedostatkové zboží“

„Svätost smíření, svátost uzdravení je také výjimečnou svátostí radosti. (...) Mluvíme jistě o nadpřirozené radosti, kterou v žádném případě nemůžeme zaměňovat s ukončením nebo odstraněním psychologického pocitu viny,“ připomněl kardinál Mauro Piacenza, vrchní penitenciář, při zahájení 32. kurzu pro zpovědníky, který vyvrcholil 25. března papežskou audiencí a účastí na kajicné liturgii, spojené se zasvěcením Ruska a Ukrajiny Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Kardinál Piacenza vyzdvihl, že „každé svátostné rozhršení prožité ve víře je jak pro kajícího, tak pro zpovědníka zkušeností božské moci Krista Spasitele, který se stále dotýká zraněného, nemocného, umírajícího nebo mrtvého lidstva, uzdravuje je a vrací k životu“. A jestliže „smíření je svátost radosti, v níž je kající vzkříšen a zpovědník se raduje z úžasného Božího díla; jestliže vzkvétá v duchovním vedení, schopným budovat duše, církev a svět; pak z toho

vyplývá, že autentická nová evangelizace, kterou stále více pociťujeme jako potřebnou, začíná ve zpovědnici, a nikoli z konferencí, schůzí, či různých výstředních iniciativ. Začíná od znovuoobjevení významu hříchu, od pokorného a realistického uznání vlastní omezenosti a od následného postoje pokorné prosby o opuštění, aby bylo možné obnovit se v Kristu.“

Svätost smíření, zdůraznil kardinál Piacenza, „má být prioritou každého kněze, každého plánování farního a pastoračního života, dokonce i každého diecézního pastoračního plánu. Osobně jsem přesvědčen, že kněz, který stráví i celý týden, aniž by někoho vyzpovídal, ztrácí něco ze svého kněžství a riskuje, že selže v mimořádném úkolu, který mu byl svěřen vkládáním rukou a přičleněním ke Kristu.“ Proto je důležité „nabídnout se k dispozici v místech, kde se častěji zpovídá, anebo být tvrdošíjně věrný již uvedeným zpovědním časům a místům, trávit tam čas modlitbou a stu-

diem a prosit Pána, aby v srdcích věřících vzbudil touhu po svátostném smíření.“

Zejména v ohledu na mládež si „máme být vědomi mimořádnosti toho, co jako církev nabízíme mladým lidem a všem ostatním ve svátosti smíření“, vyzdvihl vrchní penitenciář. Ve světě násilí a nároků, konkurenčních vztahů a přetvářky vůči druhým, ve světě šikany a konfliktů nabízí církev slovo opuštění, zcela jiný pohled na člověka a jeho vztahy s druhými lidmi a s Bohem, což je v dnešní době zcela „nedostatkové zboží“! Máme si toho být vědomi a „poskytovat tuto službu s přesvědčením, bez hohledbání, ale také bez komplexu méněcennosti, a tak pokorně zajistit, že i prostřednictvím slavení svátosti smíření a duchovního doprovázení skutečně předkládáme alternativní vizi světa, lidštější, protože je pravdivější a božská,“ řekl mimo jiné kardinál Piacenza.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

Zmrtvýchvstalý žije a řídí dějiny

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

jsme začali. Začneme znovu. Chci, abyste znovu byli se mnou, navzdory a proti veškerému nezdaru.“ V této Galileji se učíme žasnout nad nekonečnou láskou Pána, který vytváří nové stezky na cestách našich porážek. Takový je Pán: vyznačuje nové stezky na cestách našich porážek. Je takový a zve nás do Galileje, aby tak mohl učinit.

Toto je první velikonoční zpráva, kterou bych vám chtěl předat: vždy je možné začít znovu, protože v nás vždy existuje nový život, který se Bohu daří odstartovat nehlédě na všechny naše neúspěchy. Také z trosek našeho srdce – a každý z nás je dobře zná – může Bůh vytvořit umělecké dílo, i ze ztrátových zlomků našeho lidství Bůh připravuje nový příběh. Neustále jde napřed – jak v kříži utrpení, zármutku a smrti, tak ve slávě života, který vstává z mrtvých, v příběhu, který se mění, naděje, která se opětovně rodí. V těchto temných pandemických měsících vnímáme, že vzkříšený Pán nás zve, abychom začali znovu a nikdy neztráceli naději.

Jít do Galileje dále znamená ubírat se novými cestami. Znamená to pohybovat se opačným směrem než k hrobu. Ženy hledají Ježíše v hrobu, aby se upamatovaly na to, co s ním prožily a co je provždy ztraceno. Jdou tam, aby rozjítřily svůj smutek. Je to obraz víry, která se stane připomínkou pěkné, avšak ukončené události, na kterou je možné jen vzpomínat. Mnozí lidé – i mezi námi – prožívají takovouto „vzpomínkovou víru“, jako by Ježíš byl osobností z daleké minulosti, přítelem ze vzdáleného mládí, skutečností, která se udála před notnou dobou, když jsem ještě jako dítě docházel na katechismus. Je to víra poskládaná z návyků, minulých dějů a pěkných vzpomínek na dětství, která se mne již nedotýká

a nijak mne neprovokuje. Jít do Galileje ovšem znamená naučit se, že víra, pokud má být živá, se musí znovu vypravit na cestu. Každodenně musí oživovat onen počáteční moment pouti, úžas z prvního setkání. A poté se má svěřovat Bohu, nikoli v nadutosti toho, kdo již všechno zná, nýbrž v pokoře toho, kdo se dává překvapovat Božími cestami. Většinou se Božích překvapení bojíme, ale dnes nás Pán zve, abychom se dali překvapit. Jdeme do Galileje, abychom objevili, že Boha nelze zařadit mezi dětské vzpomínky, protože žije a ustavičně překvapuje. Byl vzkříšen a nepřestává udivovat.

To je tedy druhá velikonoční zpráva: víra není repertoárem z minulosti, Ježíš není překonanou osobností. Žije, tady a teď. Kráčí s tebou každý den, v situaci, kterou prožíváš, ve zkoušce, jíž procházíš, ve snech, které nosíš v nitru. Otevírá nové cesty tam, kde zdánlivě nejsou, podněcuje tě, abys šel proti proudu – proti nářkům a přesvědčení, že „to už tady bylo“. I když se vše zdá ztraceno, prosím, otevři se s úžasem jeho novosti a uvidíš, že tě překvapí.

Jít do Galileje kromě toho znamená jít na hranice, protože Galilea je to nejoblehlejší místo. Onen nesourodý a pestrobarevný kraj obývají ti, kdo jsou nanejvýš vzdáleni jeruzalémské rituální čistotě. A přesto Ježíš začal své poslání právě od tud a kázal těm, kdo jen s námahou pokračují v každodenním životě, lidem odvrhovaným, křehkým a chudým, aby se stal tváří a přítomností Boha, který vytrvale hledá malomyslné či ztracené, který se vydává na samou mez bytí, protože v jeho očích nikdo není poslední a vyřazený. Zmrtvýchvstalý žádá po svých učednících, aby šli právě tam, a také dnes nás žádá, abychom se ubírali do Galileje, do

této reálné „Galileje“, která je místem našeho všedního života. Jsou to cesty, jimiž denně kráčíme, nároží našich měst, na která nás Pán předchází a kde se zpřítomňuje právě v životech kolemjdoucích a sdílí s námi čas, domov, práci, námahu a naději. V Galileji se naučíme, že Vzkříšeného můžeme nalézt v tváři bratrů, v nadšení snících a rezignaci sklíčených, v úsměvu radujících se a v slzách trpících, a to ze

jména chudých a marginalizovaných lidí. Užasneme nad tím, jak se Boží velikost vyjevuje v nepatrnosti, nakolik jeho krása září v prostých a chudých.

A zde je třetí velikonoční zpráva: vzkříšený Ježíš nás nezměrně miluje a vchází do každé situace našeho života. Je přítomen v srdci světa a vyzývá také nás, abychom překonali bariéry, zvítězili nad předsudky, přistupovali k lidem, kteří žijí vedle nás, a tak odkryli milost každodennosti. Rozpoznejme Ježíše v našich Galileách, v životě všedních dní. Spolu s ním se život změní, protože – přes všechny porážky, zlo, násilí, utrpení a smrt – Zmrtvýchvstalý žije a řídí dějiny.

Sestro, bratře, jestliže této noci neseš v srdci temnou hodinu, den, v němž dosud nezačalo svítat, pohřbené světlo, zmařený sen, jdi, otevři s úžasem srdce velikonoční zvěsti: „Nelekej se, vstal z mrtvých! Čeká na tebe v Galileji.“ Tvá očekávání budou naplněna, slzy osušeny, naděje přemůže tvůj strach, protože víš, že Pán jde neustále před tebou, vždy kráčí napřed. A život s ním ustavičně začíná znovu.

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

ORELSKÁ POUŤ NA SVATOU HORU V SOBOTU 28. KVĚTNA 2022

Program: 10.00 hod. – poutní procesí od kostela sv. Jakuba, nám. T. G. Masaryka v centru Příbrami • 11.30 hod. – slavná asistovaná mše svatá podle misálu z r. 1962 na Svaté Hoře
• 15.00 hod. – pobožnost křížové cesty v ambitech, svátostné požehnání v bazilice.

Pořadatel: Orel župa Svatováclavská: zupa.svatovaclavska@orel.cz

• <http://orel-zsv.g6.cz/akce.pdf> • <https://svata-hora.cz/udalost/orelska-pout>

Pondělí 18. 4. 2022

6:05 Buon giorno s Františkem **6:50** Cvrlikání (88. díl): Epydemye **8:00** Noční univerzita: Mons. František Radkovský – Plátno a evangelia **8:40** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Víti Marčička **9:45** Slunce v srdci **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Skalná Alpa – Velká Fatra **13:10** František **15:25** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **15:45** Setkání: Pavel Bělobrádek – poutní místo Rokole **16:00** V souvislostech **16:20** Poutníci času: S Jiřím Sázelem **16:40** Všem národům **18:00** Sedmihlásky (97. díl): Za kamny v koutku **18:05** Příběhy Starého Zákona: David a Batšeba **18:15** Grotosky Bustera Keatona: Frigo staví dům **18:40** Víra do kapsy [P] **19:00** Jaroslav Wykrent & In Blue na Mohelnickém dostavníku 2018 **19:35** Nacházet Boha ve všech věcech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Přejeme si... Velikonoční speciál [L] **21:30** Marie z Nazaretu (1. díl) **23:15** Jak potkávat svět: S Milanem Švihálkem **0:40** Outdoor Films s Martinem Vrbickým: Filmař sportovního prostředí **2:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 7. díl: My, kteří chodíme do kostela **7:40** L. van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **9:10** V souvislostech **9:30** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **9:50** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Modlitba za místa postižená zlem **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Mezi pražci (105. díl): Duben 2022 **13:35** V pohorách po horách: Suchá Belá – Slovenský ráj **13:45** Setkání: Jiří Horák – Velehrad **14:05** Marie z Nazaretu (1. díl) **15:50** Muzikanti, hrajte **16:55** Historie a současnost Matice svatohostýnské **17:20** Veselo v Žilinském kraji **18:00** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:05** Příběhy Starého Zákona: Král Šalamoun **18:10** Příběhy Starého Zákona: Prorok Eliáš **18:20** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **18:50** Slovo, místo setkání **19:15** Stopy hutě **19:25** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: K pramenům Amazonky [L] **21:10** Putování po evropských kláštích: Františkáni v Amsterdamu: spiritualita u dálnice **21:35** Moudrost mnichů: Autorita otce **21:50** Kaplani naděje: Dagmar Sližová **22:10** Má vlast: Dub nad Moravou **23:35** Terra Santa News: 13. 4. 2022 **0:00** Když bolí duše: Syndrom vyhoření a deprese **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 8. díl: Sůl země a světlo světa **7:35** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2022 **7:55** Sýrie: uprostřed popela **8:25** Turiec, region magických vod **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** V pohorách po horách: Kunětická hora – Polabí **10:15** Noční univerzita: ThDr. Josef Hromádka – Sv. Vojtěch a Václav – předchůdci našich evropských cest **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hana a Petr Ulrychovi & Javory Beat na Folkových prázdninách **14:10** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2022 **14:30** Na pořadu rodina (10. díl): Prožívání

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

církevního roku **15:35** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Přelouči **15:45** ARTBITR – Kulturní magazín **16:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (155. díl): Desatero **17:10** V pohorách po horách: Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **17:20** Blahorečení Tita Zemana **18:00** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:05** Strýček Emu: Velikonoce **18:15** Příběhy Starého Zákona: Pomazání Elizea na proroka **18:20** Historie sklářství v Karlovině **18:45** Nebojte se! CSM 2017 **19:25** Terra Santa News: 20. 4. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Putování po evropských kláštích: Modré sestry ze Steylu – O životním poslání **22:35** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Budete mým lidem a já vaším Bohem **23:15** Jak potkávat svět: S Milanem Švihálkem **0:40** Generální audience papeže Františka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 9. díl: Musíme tam všichni... **7:40** Víra do kapsy **8:00** Terra Santa News: 20. 4. 2022 **8:25** Ghana – Příběh dětí duchů **9:05** Klapka s Václavem Fořtem **10:10** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **10:45** Továrna mezi vodami **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** L. van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **14:15** Generální audience papeže Františka **14:35** Proměny Ošedadnice **15:20** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2022 **15:45** V pohorách po horách: Skalná Alpa – Velká Fatra **16:00** Jan Pavel II. v České republice **18:00** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:05** Příběhy Starého Zákona: Elizeus a Námán **18:15** Ovečky: 2. neděle velikonoční **18:40** Setkání: Lenka Procházková – Růžodol **18:50** Peru – Osm sester [P] **19:25** Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (89. díl): Ivo Cicvárek [L] **21:15** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Jiří Stránský [P] **21:25** Filipínské Rugby – hra o život **22:15** Pod lampou [P] **0:20** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **0:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2022 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů

Pátek 22. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 1. díl: Odvážně **7:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2022 **8:00** Vezmi a čti: Březen 2022 **8:20** Zachraňme kostely: poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutici **8:40** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **9:05** Grotosky Bustera Keatona: Láska kvete v každém věku **10:10** Hlubinami vesmíru s dr. Petrem Marešem, ESERO **10:55** Zámek Židlochovice – zahrada času **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L]

12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jaroslav Wykrent & In Blue na Mohelnickém dostavníku 2018 **13:25** Uganda: Nechte mě jít a zemřít **14:05** K jádru věci: S Petrem Pithartem **15:10** Zatoulané pohádky: Chodské slavnosti 2016 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2022 **16:20** Víra do kapsy **16:40** V pohorách po horách: Brdo – Chříby **16:50** Výpravy do divočiny: K pramenům Amazonky **18:00** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:05** Příběhy Starého Zákona: Tři mládenci v ohnivě peci **18:13** Vodopády milosrdenství **18:40** Nebojte se... **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Medici na ulici [L] **21:30** Moudrost mnichů: Autorita otce **21:45** Kaplani naděje: P. Václav Tomiczek **22:00** Outdoor Films s Vítem Kanyzou (78. díl): Mladý filmař s perspektivou **23:30** Padající andělé **0:00** Letem jazzem (10. díl): Na lehkou notu aneb Život jazzmana **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 2. díl: Boží vůle **7:40** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **7:45** Strýček Emu: Velikonoce **7:55** Animované biblické příběhy: Eliáš **8:25** Ovečky: 2. neděle velikonoční **8:50** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **9:30** Za úsvitu vstaneme **11:05** Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2022 **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Jiří Stránský **14:31** Zlaté opojení **16:00** Colours 2015: Výběr z vystoupení kapel na Drive Stage **16:30** Hříbovský kostelík na Islandu **17:00** Hledání skrytých svatých míst: Kréta Aegina **18:00** Slovo na neděli: 2. neděle velikonoční [P] **18:20** Lidé a město **18:55** Nigérie – soužití **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Poletuchy: Na skok do Hradce **20:50** Moudrost mnichů: Umění pracovat na sobě **21:05** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky [P] **21:15** Marie z Nazaretu (2. díl) **23:00** Ludmila!!!: Rodinný dýchánek **23:50** K jádru věci: S Petrem Pithartem **0:50** V pohorách po horách: Anenský vrch – Orlické hory **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 3. díl: Pánu Bohu poručeno **7:35** 600. výročí obce Mojš **7:50** Slovo na neděli: 2. neděle velikonoční **8:15** Peru – Osm sester **8:50** Cvrlikání (89. díl): Ivo Cicvárek **10:00** Mše svatá: katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:40** V souvislostech **13:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:50** Poletuchy: Na skok do Kroměříže **14:35** Muzikanti, hrajte **15:10** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Budete mým lidem a já vaším Bohem **15:50** Setkání: Šimon Heller – kostel sv. Jakuba staršího v Jilovicích **16:05** Marie z Nazaretu (2. díl) **18:00** Sedmihlásky (29. díl): Když si já zazpívám; Nebojím sa jagára **18:05** Animované biblické příběhy: Eliáš **18:30** Ovečky: 2. neděle velikonoční **18:55** Strýček Emu: Den Země [P] **19:10** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Jiří Stránský **19:20** Missio magazín: Duben 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: Se Zdeňkem Bergmanem [P] **20:50** Faustyna – apoštol Božího milosrdenství **22:10** Via rosarii [P] **22:30** Výpravy do divočiny: K pramenům Amazonky **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Na startu: S Janem Kubínem **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 18. 4. o 20:40 hod.: Kauza Kristus (film)

Natočené podľa oceneného rovnomenného bestselleru Lee-ho Strobel.

Utorok 19. 4. o 20:20 hod.:

Pod javiskom (Eva Kleinová)

Kostýmy neodmysliteľne patria k divadelnej i filmovej tvorbe. Ako vzniká nápad na kostým a čo všetko obnáša proces tvorby kostýmov? Do relácie Pod javiskom zavítala kostýmová výtvarníčka Eva Kleinová, ktorá priblížila, čo sa skrýva za látkou.

Streda 20. 4. o 16:05 hod.:

Danica a jej príbehy (dokument)

Danica Olexová štvrtstoročie dobrovoľnícky i profesionálne pôsobila v Juhoafrickej republike, Ugande, Etiópii a Keni, kde päť rokov aj pracovala a žila. Zahynula pri leteckom nešťastí Ethiopian Airlines v roku 2019. V Južnej Afrike dostala meno Kukha.

Štvrtok 21. 4. o 16:05 hod.:

Diaľnica do neba (dokument)

Súčasný blahoslavený. A ešte k tomu tínedžer, bežný chlapec, ktorý študuje, športuje a stretáva sa s kamarátmi. 10. októbra 2020 ho

pápež vyhlási za blahoslaveného. Svoju lásku k Eucharistii a vedomosti z oblasti moderných technológií spojil v knihe.

Piatok 22. 4. o 20:35 hod.:

Dôkazy viery: Svätá Cecília (film)

Skupinka malých muzikantov z dedinky uprostred hôr ide autobusom na národnú hudobnú súťaž. Silná búrka ohrozí nielen účasť na súťaži, ale aj ich životy. Dôvera v svätú Cecíliu, patrónku hudobníkov, pomôže prekonať všetko zlé.

Sobota 23. 4. o 20:30 hod.:

Láska a milosrdenstvo (film)

Zjavenia Pána Ježiša sestry Faustíny sú dnes známe už aj na Slovensku. Aká podivuhodná a zázračná bola však cesta tohto posolstva svetu cez úskalia fašizmu, komunizmu, neschopnosti ľudí a zdržanlivému postojú Cirkvi sa dozvieme v tomto dokumente.

Nedeľa 24. 4. o 12:15 hod.:

Putovanie Rímom
 Rím je kolískou kresťanstva, je sídlom pápeža, preto je aj cieľom putovania kresťanov všetkých čias. Relácia nám priblíži tie najdôležitejšie miesta večného mesta, po ktorých nás bude sprevádzať Mons. Jozef Halško, bratislavský pomocný biskup.

Liturgická čtení

Nedeľa 17. 4. – slavnosť

Zmŕtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37-43

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!*)

Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*

2. čt.: Kol 3,1-4 nebo 1 Kor 5,6b-8

Ev.: Jan 20,1-9

(večer: Lk 24,13-35)

Pondělí 18. 4. – Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b-33

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 28,8-15

Úterý 19. 4. – Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36-41

Ž 33(32),4-5.18-19.20+22

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,11-18

Středa 20. 4. – Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

Odp.: 3b (*Ze srdce at se radují, kdo hledají Hospodina.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,13-35

Čtvrtek 21. 4. – Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11-26

Ž 8,2a+5.6-7.8-9

Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 24,35-48

Pátek 22. 4. – Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1-12

Ž 118(117),1-2+4.22-24.25-27a

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kvádrem nárožním.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,1-14

Sobota 23. 4. – Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13-21

Ž 118(117),1+14-15.16ab-18.19-21

Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žes mě vyslyšel.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,9-15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. DUBNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 4.		PO 18. 4.		ÚT 19. 4.		ST 20. 4.		ČT 21. 4.		PÁ 22. 4.		SO 23. 4.	
Antifona	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Antifony	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	473	529	483	541	488	547	494	553	499	559	504	565	509	570
Antifona k Zach. kantiku	473	529	483	542	489	548	494	554	499	560	504	565	509	571
Prosby	473	529	483	542	489	548	494	554	500	560	505	565	509	571
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541
Antifony	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	505	566	510	572
Žalmy	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	506	567	510	572
Krátké čtení	476	532	486	545	492	551	497	557	502	562	507	568	512	574
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Nešpory:														
Hymnus	466	521	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533
Antifony	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Žalmy	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Kr. čtení a zpěv	468	524	480	536	487	546	493	552	498	558	503	564	508	569
Ant. ke kant. P. M.	469	525	480	537	487	546	493	552	498	558	503	564	508	570
Prosby	469	525	480	537	488	546	493	552	498	559	503	564	508	570
Záv. modlitba	474	530	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566
Kompletář:	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

LIST PŘÁTELŮM KŘÍŽE

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu

Vroucí a dojemný okružní list apoštola Kříže a mariánské úcty je výbornou příručkou pro každého, kdo chce být věrný Ježíši Kristu a bojovat za rozšíření jeho Království. Každý, kdo bude číst tuto knížku, má volit: buď být přítelem Kříže, nebo nepřítelem. Podle svatého Ludvíka je přítel Kříže člověkem omilostněným, neboť je povznesen nad pouhý rozum a je obrněný proti smyslům, protože žije ve světle čisté víry a vroucí lásky ke Kříži. Přítel Kříže vítězí nad satanem, světem a tělem.

Matice cyrilometodějská s. r. o. Brož., 120x189 mm, 56 stran, 63 Kč

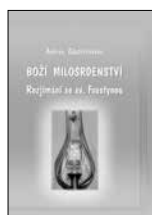
JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI! • VÝBOR MODLITEB SVATÉ SESTRY FAUSTYNY

Zpracovala s. M. Elžbieta Siepak • Z polštiny přeložil Jiří Hrdý

Vyšlo s církevním schválením. Brožurka obsahuje krátké představení svaté Faustyny Kowalské, pobožnost k Božimu milosrdenství danou jí Ježíšem, výbor modliteb této apoštolky Božího milosrdenství, modlitbu o vyprošení milosti na přímlyvu svaté sestry Faustyny a odevzdání se Božimu milosrdenství.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Čtvrté vydání, v MCM s. r. o. třetí vydání • Brož., A6, 64 stran, 43 Kč

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ • ROZJÍMÁNÍ SE SV. FAUSTYNOU

Andrea Odstrčilíková • Fotografie archiv Kongregace sester Matky Božího milosrdenství v Krakově a Dvoře Králové

Svaté sestře Faustyně sám Ježíš svěřil veliké poslání, spočívající v připomenutí milosrdné Bo-

ží lásky lidem a v předání nových forem úcty Božího milosrdenství. Rozjímání uvedená v této knize vznikala průběžně v letech 2005–2015. Jsou určena především k oslavě Svátostného Krista a k prohloubení úcty k Božimu milosrdenství. Citace pocházejí z *Písma svatého* a z *Deníčku sv. Faustyny*, antifony jsou převzaty z *litanií*, z *Deníčku sv. Faustyny* a z *Denní modlitby církve*.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 190 stran, 169 Kč

SVATÁ HODINA

Catalina Rivas • Přeloženo z angličtiny s přihlédnutím ke španělskému originálu Úvod Monsignor René Fernández Apaza, arcibiskup z Cochabamby

Pán Ježíš apoštoly v Getsemanské zahradě napomíná: „Což jste nemohli jednu hodinu se mnou bdít“? Tato knížka obsahuje modlitby pro tuto svatou hodinu během adorace, které obdržela bolivijská mystička Catalina Rivas v soukromém zjevení Pána Ježíše a Panny Marie. Uživateli této brožurky je tak umožněno bdít s Pánem Ježíšem ve spojení s Pannou Marií, která nejvěrněji setrvala v rozjímání nad životem, smrtí a zmrtvýchvstáním svého Syna a našeho Pána Ježíše Krista.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 32 stran, 43 Kč

MODLI SE SRDCEM

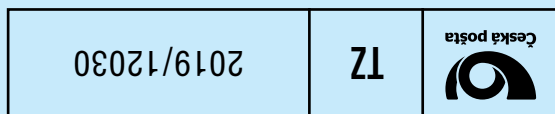
Slavko Barbarič

Knihla nevyhrožuje, nemluví o Božích trestech, ale o Boží lásce. Volá nás a vyzývá, abychom se stali velkými skrze Ježíšovo evangelium. Zve všechny unavené a obtížené, aby se silou Ježíšova evangelia zotavili a osvobodili.

Matice cyrilometodějská s. r. o. Brož., A5, 116 stran, 79 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzercce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticcem.cz
 Komplettní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticcem.cz

779 00 Olomouc
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.